

**Az ügy száma:** 1.Mf.31.043/2020/6.  
**A felperes:** dr. felperes neve (**felperes címe**)  
**A felperes képviselője:** Radnay és Virág Ügyvédi Iroda (**felperesi képviselő címe**)  
**Az alperes:** alperes neve (**alpres címe**)  
**Az alperes képviselője:** dr. Dibácsi Zsuzsanna ügyvéd (**alperesi képviselő címe**)  
**A per tárgya:** felmentés jogellenességének megállapítása  
**A fellebbezést benyújtó fél:** felperes (28. sorszámú)  
**A fellebbezéssel támadott határozat:** Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság  
53.M.1614/2017/27.

## Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 39.855,- Ft (azaz harminckilencezer-nyolcszázötvenöt) másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

## I N D O K O L Á S

### A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperes 2016. október 3. napján létesített határozatlan idejű közalkalmazotti jogviszonyt a alperes Intézményeiben, pszichiáter szakorvosi munkakörben. Az alperes a jogviszonyt a próbaidő alatt 2017. február 1. napjával megszüntette. A peres felek 2017. február 13. napjától ismételt közalkalmazotti jogviszonyt létesítettek 2017. február 13-tól 2017. június 12-ig terjedő próbaidő kikötésével. Dr. T.A. 2017. április 25. napján arról tájékoztatta a felperest, hogy jogviszonya meg fog szűnni és kérte, hogy keresse fel a Humánpolitikai Osztályt, ahol átveheti a munkáltatói jogkörgyakorló főigazgató által aláírt megszüntető okiratot. A felperes azonban ezen kérésnek nem tett eleget, és az iratot nem vette át. A felperes ügyvédje 2017. május 3. napján kelt levelében arról tájékoztatta az alperest, hogy 2017. április 30. napjával próbaidőre hivatkozva azonnali hatállyal

szóban szüntette meg a felperes jogviszonyát. Ezen intézkedés a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (Kjt.) vonatkozó előírásainak nem felel meg, ezért jogellenes. Kérte, hogy az esetleges jogvita elkerülése érdekében a jogellenes jogviszony megszüntetésére tekintettel három havi illetménynek megfelelő összeget nyolc napon belül fizessen meg a felperes részére. **K.A.**: humánpolitikai osztályvezető a 2017. május 12. napján kelt levelében felhívta a felperes jogi képviselőjét, hogy jelölje meg azt a jogszabályi hivatkozást, miszerint jogellenes a felperesi közalkalmazotti jogviszony megszüntetése. A felperes jogi képviselője válaszában arra hivatkozott, hogy az alperes által szóban közölt felmondás jogellenes.

- [2]. **G.ZS.** főigazgató 2017. május 15. napján, mint a munkáltatói jogkör gyakorlója levelet küldött a felperesnek, miszerint a 2017. február 13. napjától fennálló határozatlan idejű közalkalmazotti jogviszonyát a próbaidő alatt a Kjt. 25.§ (2) bekezdés 4. pont fa) alpontja alapján a levél kézhezvételét követő nappal megszünteti. Ezt az iratot a felperes május 18. napján vette át, így az alperesnél a jogviszonya 2017. május 19. napján szűnt meg. A KIRA rendszerből az okiratokat a 19/05/2017. ügyiratszámom 2017. május 24. napjával állította ki az alperes, miszerint a közalkalmazotti jogviszonyt 2017. május 19. napján azonnali hatállyal a próbaidő alatt a munkáltató megszünteti.
- [3] A 2017. május 24. napján kelt 19/05/2017. KIRA rendszerből kinyomtatott közalkalmazotti jogviszony megszüntetése dokumentumokat és a szabadság-elszámoló lapokat 2017. június 20. napján vette át a munkavállaló.

### **A felperes kérelme, az alperes ellenkérelme**

- [4] A felperes 2017. május 30. napján keresetet terjesztett elő, amelyben kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes a felperes jogviszonyát szóbeli felmondás alapján jogellenesen szüntette meg. A jogellenességre tekintettel kérte 1.594.503 Ft elmaradt munkabér megfizetését, továbbá perköltségigénye volt. Indokolásul előadta, hogy a munkáltató a határozatlan idejű közalkalmazotti jogviszonyát az ismételten kikötött próbaidő alatt 2017. április 30. napjával szóban szüntette meg. Hivatkozott arra, hogy a munkaviszony megszüntetésére irányuló nyilatkozat érvényességi kelléke annak írásba foglalása, mely következik az Mt. 44.§-a és 22.§ (3) bekezdéséből, amely az alaki kötöttséget előírja. A Kjt. 3.§ (1) bekezdése szerint a közalkalmazotti jogviszony tekintetében az Mt. általános rendelkezései közül a fenti hivatkozott előírást alkalmazni kell, erre tekintettel egyértelműen megállapítható, hogy a szóban közölt felmondás jogellenes. Bár a munkáltatói intézkedés jogellenes volt, de a közalkalmazotti jogviszonyt megszüntette, ennek megfelelően a munkáltató által utólag, írásban közölt megszüntető nyilatkozatnak már jogi relevanciája nincs.
- [5] Az alperes ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását. Indokolásul előadta, hogy a felperes közalkalmazotti jogviszonyát nem a közvetlen munkahelyi vezetője szüntette meg, hanem az intézmény munkáltatói jogkört gyakorló főigazgatója, dr. **G.ZS.**, 2017. május 15. napján kelt egyoldalú intézkedésével a felperes próbaideje alatt. Előadta, hogy dr. **T.A.** a felperes közvetlen munkahelyi vezetője, arról tájékoztatta a felperest, hogy jogviszonya megszüntetésre fog kerülni és kérte, hogy keresse fel a Humánpolitikai Osztályt. A Humánpolitikai Osztály elkészítette a munkáltatói jogkört gyakorló főigazgató által aláírt megszüntető okiratokat, melynek keletkezési időpontját igazolja az azon lévő iktatószám, amelyet a felperesnek át kellett volna venni. A munkavállaló azonban nem jelent meg a HR osztályon, ezért került sor arra, hogy dr. **G.ZS.** 2017. május 15. napján kelt levélben értesítette a felperest közalkalmazotti jogviszonyának próbaidő alatt történő megszüntetéséről. A felperes ezt a munkáltatói intézkedést 2017. május 18-án vette át, így a jogviszonya 2017. május 19. napjával szűnt meg.

### **Az elsőfokú bíróság határozata**

- [6] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperes részére 79.710 Ft perköltséget.
- [7] Az elsőfokú bíróság egyetértett azon alperesi előadással, miszerint a munkáltatónál nem lehet gyakorlat a közalkalmazotti jogviszony próbaidő alatti szóbeli megszüntetése, mivel az alperes egy olyan költségvetési intézmény, amelynek a bérszámfejtését a Magyar Államkincstár végzi. A KIRA rendszeren keresztül szabályszerűen írásban, az arra rendszeresített formanyomtatványon kell a dolgozók jogviszonyának a megszüntetését bejelenteni. A felajánlott bizonyítási eljárás alapján az okiratok és a tanúk vallomásának egyenként, és összességében történő értékelésével a bíróság azt állapította meg, hogy dr. **T.A.** arról tájékoztatta a felperest, hogy jogviszonya meg fog szűnni, és a további ügyintézés végett a HR osztályra kell mennie. Ezen megállapítást alátámasztotta dr. **T.A.** tanúvallomása, a felperessel történt szembesítése, a 3/A/2. számú feljegyzés, - amit dr. **T.A.** írt **K.A-nak** - , a KIRA rendszerből készített 3/A/3. szám alatt csatolt jogviszony megszüntetéséről szóló 2017. április 28. napján kelt 27/04/2017. számú okirat, melyet dr. **G.ZS.** munkáltató már aláírt. Valamint Dr. **K.A.**, dr. **G.ZS.** és **H.I-né** tanúk vallomásai, akik egyértelműen adták elő, hogy dr. **G.ZS.** munkáltatói jogkörgyakorló döntött arról, hogy a felperes jogviszonya megszüntetésre kerül. A KIRA rendszerből a formanyomtatványt elkészítették, kinyomtatták (április 30. hatállyal) és a munkáltatói jogkör gyakorlója aláírta.
- [8] A bíróság nyomatékosan értékelte **H.I-né** tanú azon kijelentését, miszerint: „A felperes diplomás személy, aki már egyszer végig járta a közalkalmazotti jogviszonyának a megszüntetését az alperesi intézményben, így elvárható magatartás az lett volna a részéről, ha megjelenik a Humánpolitikai Osztályon és a szükséges iratokat átveszi". A bíróság minősítette **K.A.** következő kijelentését is : „...nem gondolja azt, hogy a felperes már a kiléptetést már egyszer megcsinálta, ne tudta volna, hogy megint mi a feladata". A bíróság különös figyelemmel volt arra, hogy a tanúk ezen kijelentései teljes mértékben életszerűek. A felperes jogviszonya januárban már megszüntetésre került a próbaidő alatt, akkor szabályszerűen átvette a közalkalmazotti jogviszony megszüntetéséről szóló 2017. január 31. napján kelt dokumentumot, melyet dr. **G.ZS.** írt alá. A felperesnek tisztában kellett lennie azzal a ténnyel, hogy a kilépőpapírok elintézése okán fel kell mennie a HR Osztályra. Megjegyezte a bíróság, hogy ez a felperes jóhiszemű érdeke is ez lett volna, hiszen a kilépő papírok birtokában tudott volna következő jogviszonyt létesíteni.
- [9] A perben az alperes igazolta, hogy 2017. április 30-i hatállyal kívánták a felperes jogviszonyát megszüntetni írásban, melyet a munkáltatói jogkör gyakorlója írt alá. Valamint ekként nyilatkozott tanúvallomásában dr. **T.A.**, és maga a felperes a személyes meghallgatása során is a következőket adta elő : „A főorvosnő ismét behívatott a szobájába, szó szerint azt mondta nekem a főorvos asszony, hogy nem fogják meghosszabbítani a szerződésemet." A fentiek alapján a bíróság nem tudta elfogadni azt a felperesi állítást, hogy dr. **T.A.** szóban szüntette meg a felperes jogviszonyát 2017. április 30. napjával.
- [10] Nem volt vitatott a perben, hogy a felperes az eredeti céldátummal elkészített okiratot nem vette át, így az hatályosulni nem tudott, ezért irreleváns, hogy a HR Osztály hányszor kereste a mobiltelefonján a felperest. A felperes jogviszonya 2017. május 19. napján szűnt meg, mert a főigazgató által aláírt 2017. május 15. napján kelt próbaidő alatti jogviszony megszüntetést a felperes 2017. május 18. napján vette át.
- [11] A fentiek alapján a bíróság azt állapította meg, hogy az alperes jogszerűen írásban, a munkáltatói jogkör gyakorlója által aláírtan szüntette meg a felperes közalkalmazotti jogviszonyát a próbaidő alatt.
- [12] A bíróság a pertárgy értékét 1.594.203 Ft-ban állapította meg. A felperes munkavállalói költségkedvezményre jogosult, ezért a felmerült illetéket az állam viseli. A bíróság a Pp. 78.§ (1)

bekezdése alapján kötelezte a felperest perköltség megfizetésére, melynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja alapján állapította meg.

#### **Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem**

- [13] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és a munkáltató kötelezését 1.857.910 Ft tőke és ennek 2017. november 15. napjától járó törvényes kamatai, valamint perköltség megfizetésére. A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helytelenül állapította meg, abból téves jogi következtetést vont le, így az ítélete megalapozatlan. A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a felperes jogviszonyát 2017. április 30-i hatállyal kívánta az alperes megszüntetni. Az elsőfokú ítélet szerint nem volt vitatott a perben, hogy az eredeti céldátummal elkészített iratokat a felperes nem vette át, így az hatályosulni nem tudott, a felperes jogviszonya 2017. május 19. napján szűnt meg. Az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy ezt igazolta dr. **T.A.** tanúvallomása is. A felperes álláspontja szerint a bíróság fenti megállapítása nem helytálló, a tanú ugyanis e körben ellentétes tartalmú nyilatkozatokat tett. Először akként nyilatkozott, hogy a jogviszony megszűnésének időpontját a felperessel nem közölte, ezt a szembesítés során akként módosította, hogy jelezte azt, hogy tudomása szerint április végével fogják megszüntetni a jogviszonyát. A bíróság ítéletének indokolásában fentiek ellenére dr. **T.A.** azon állítását fogadta el, hogy elhangzott azon kijelentés, hogy a felperes menjen fel a HR Osztályra, holott a tanú szavahihetősége igencsak megkérdőjelezhető. Az ítélet meg sem kísérelte annak magyarázatát, hogy a bíróság miért nem a felperes e körben tett nyilatkozatát fogadta el.
- [14] A tanú ezen túlmenően mentesítette a felperest a hátralévő három munkanapra a munkavégzési kötelezettség alól, kipakolták a bútorait szobájából, mely körülmények szintén azt támasztják alá, hogy a jogviszonyt megszüntette az alperes. A lefolytatott bizonyítási eljárás során dr. **T.A.** akként nyilatkozott, hogy a felperessel folytatott beszélgetésről feljegyzést írt **K.A.**: részére. **K.A.**: nyilatkozata szerint ilyen feljegyzést nem kapott, ez nem volt gyakorlat az alperesnél. Ennek ellenére az elsőfokú bíróság e feljegyzéssel látta bizonyítottnak az alperesi álláspontot. A fenti kijelentés az alperes megítélése szerint iratellenes, minden alapot nélkülöző állítás.
- [15] Az ítélet indokolása szerint dr. **G.ZS.** és **H.I-né** nyilatkozatai is az alperesi álláspontot támasztják alá. E körben a felperes azt hangsúlyozta, miszerint dr. **G.ZS.** tanúvallomása szerint a jogviszony megszüntetés gyakorlatáról nem volt tudomása, valamint alperesi kérdésre kifejezetten akként nyilatkozott, hogy „Nem emlékszem arra, hogy kettő okiratot kellett aláírnom, ami a megszüntetésről szólt.” Ezen esetben pedig nyilvánvalóan valótlan az az ítéleti megállapítás, hogy dr. **G.ZS.** munkáltatói jogkörgyakorló döntött arról, hogy a felperes jogviszonya megszüntetésre került, a KIRA rendszerből a formanyomtatványt elkészítették, kinyomtatták és a munkáltatói jogkör gyakorlója aláírta.
- [16] A tanúként meghallgatott **H.I-né** a jogviszony megszüntetés gyakorlatára vonatkozóan akként nyilatkozott, hogy **K.A.**: mint a Humánpolitikai Osztály vezetője és **A.N.**, mint előadó végzik a HR tevékenységet. A tényleges gyakorlatról ők tudnak releváns nyilatkozatot tenni. A fentiek ellenére az elsőfokú bíróság **H.I-né** nyilatkozatából annak tulajdonított relevanciát és nyomatékosan azt értékelte, hogy elvárható magatartás lett volna felperes részéről, ha megjelenik a Humánpolitikai Osztályon és az iratokat átveszi. Az elsőfokú bíróság fenti érvelése minden jogi alapot nélkülöz, amennyiben ugyanis a munkáltató munkaviszony megszüntetéséről dönt, ennek szabályszerű közlése a munkáltató kötelezettségét képezi, e körben a munkavállalót semminemű kötelezettség nem terheli, az együttműködési kötelezettségre való hivatkozás jogszerűtlen.

- [17] A felperes a telefonbeszélgetésekkel kapcsolatban hangsúlyozni kívánta, hogy azoknak igenis relevanciája van, figyelemmel arra, hogy e körben dr. **T.A.** szintén valótlan nyilatkozatot tett, amikor azt mondta, hogy nem érték el a felperest telefonon többszöri keresés ellenére. A tény az, hogy az alperes 2017. május 12. előtt a felperest egyáltalán nem kereste, részéről jogviszony megszüntetés elintézt volt, csak a felperesi jogi képviselő levelének kézhezvétele után tett az ügyben további intézkedéseket az alperes.
- [18] A felperes előadta, hogy perben nem volt vitatott, 2017. április 28-ára rendelte meg a bútorszállítási fuvar, melyről a titkárság is tudott, így az alperes átadhatta volna részére a kilépő iratokat. Azaz nem arról van szó, hogy a felperes nem vette át az iratokat, hanem arról, hogy azokat az alperes nem adta át.
- [19] A felperes álláspontja szerint egyértelműen igazolásra került, hogy az alperesnél gyakorlat volt a jogviszony szóbeli megszüntetése, mely állítást a perben meghallgatott tanúk alátámasztottak. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása e kijelentésekkel sem foglalkozott, nem adott magyarázatot a körben, hogy ezen kijelentéseknek miért nem tanúsított jelentőséget. Valamint a fenti nyilatkozatok ellenére miért rögzítette ítéletében teljes mértékben iratellenes tényként, hogy az alperesi intézménynél nem lehet gyakorlat a közalkalmazotti jogviszony próbaidő alatti szóbeli megszüntetése. A szóbeli megszüntetésnek egyebeknek nem mond ellent az ítéletben hivatkozott formanyomtatványok létezése, a HR munkatársak ugyanis egyértelműen elmondták, hogy ezeket utólag, a szóbeli közlést követően készítik el.
- [20] Az elsőfokú bíróság annak sem tulajdonított jelentőséget, hogy a felperes jogviszonyának megszűnését 2017. április 28-án jelentette be az alperes, 2017. április 30-ai hatállyal Budapest Főváros Kormányhivatalához. Megítélése szerint ez is igazolja a szóbeli megszüntetés tényét annak ellenére, hogy az adózás rendjéről szóló törvény szerint a munkáltató a jogviszony megszűnésének tényét a biztosítás megszűnésétől számított 8 napon belül, tehát egyértelműen nem a jogviszony fennállása alatt kell megtenni.
- [21] A felperes hivatkozott továbbá arra is, hogy az alperes 2017. május 1-től 2017. május 19. napjáig a jogviszony szünetelését jelentette be, fenti időszakra részére munkabért nem fizetett annak ellenére, hogy az általa jogviszony megszüntetésének tekintett dokumentum egyértelműen rögzítette, hogy a közalkalmazotti jogviszony megszűnése időpontjáig az illetmény folyósítása iránt az intézkedés megtörtént.
- [22] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben, és kötelezze a felperest másodfokú perköltség megfizetésére. Az alperes előadta, hogy a felperes azon következtetése téves, miszerint az elsőfokú bíróság dr. **T.A.** tanúvallomását nem megfelelően értékelte. Az a körülmény, hogy a tanú nem pontosan emlékezett a felperes és a közötté elhangzott több hónappal korábbi megbeszélésre, még nem jelenti azt, hogy szavahihetősége megkérdőjelezhető lenne az ügy számos lényeges kérdésének megítélésénél. A tanú ugyanis határozottan kijelentette, hogy ő csak tájékoztatta a kialakult helyzetről a felperest, és főként az elhelyezkedése kapcsán szeretett volna segíteni. Továbbá nyilatkozatából az is megállapítható, felkérte, hogy menjen fel a HR Osztályra az iratok átvétele és a konkrét teendők megismerése érdekében. Az is alátámasztja e tanú nyilatkozatának valóságtartamát, hogy a jogviszony megszűnésének időpontját sem tudta pontosan, ezért javasolta, hogy keresse fel a felperes a Humánpolitikai Osztályt. Az a körülmény, hogy a tanú, mint közvetlen munkahelyi felettese, a felperest mentesítette a munkavégzés alól a hátralévő munkanapokra, még nem jelenti, hogy a munkáltatói jogot ő gyakorolta. Az is tény, hogy dr. **T.A.-nak** nem volt érdeke a felperes jogviszonyának a megszüntetése, de egyetértett vele, ezért is ajánlotta, hogy hívja fel azokat a személyeket, akik állást ajánlhattak volna neki. Az az állítása a felperesnek, hogy a feljegyzésről **K.A.** nem tudott, még nem teszi kétséggé a munkáltató által aláírt és kiadásra váró írásbeli

megszüntető okirat létét, ugyanis ennek oka lehetett nevezett esetleges távolléte, vagy az, hogy az osztályvezetőre nehezedő iratmennyiség miatt ez elkerülte a figyelmét. A felperes azon fellebbezési hivatkozására, miszerint dr. **G.ZS.** főigazgató nem emlékezett arra, hogy kettő okiratot kellett aláírni a következőket adta elő. Az eltelt idő távlatából ez életszerű lehetőség annál is inkább, mivel a főigazgató naponta nagy mennyiségű iratot ír alá, de az is tény, hogy a KIRA rendszerből kinyomtatott megszüntető okiraton az ő aláírása szerepelt, amelyet elismert, tehát az emlékezet hiányával bizonyítható, hogy az első okirat is megfelelő időben elkészült, amit a munkáltatói jogkörgyakorlója aláírt, de nem vette át a felperes, ezért az nem hatályosulhatott.

- [23] Az alperes előadta, hogy azon felperesi állítás ellentétes a hatályos munkajogi szabályokkal, amely szerint a munkavállalót semminemű kötelezettség nem terheli ate tekintetben, hogy a számára kézbesítendő okiratokat átvegye. A felperes esetében annál inkább is elvárható lett volna az iratok átvétele, mivel e kötelezettségének a korábbi jogviszonya megszüntetése alkalmával eleget is tett, tehát tudott a követendő eljárásról. A telefonbeszélgetésekkel kapcsolatos felperesi érvek súlytalanok, mivel közömbös, hogy mikor, hány alkalommal, ki kereste a felperest telefonon, ugyanis őt a közvetlen munkahelyi vezetője tájékoztatta a várható munkáltatói intézkedésről, azt is tudta, hogy meg kell jelennie a Humánpolitikai Osztályon. A felperesnek azon hivatkozása, hogy április 28-án az alperes titkárságán tudtak a bűtorszállításról, tehát átadhatták volna a megszüntető határozatot, azért nem helytálló, mert ehhez a felperesnek a kórház számos részlegében meg kellett volna jelennie a kilépőpapír aláírása céljából. A szükséges iratokat a Humánpolitikai Osztály adja át az érintett dolgozónak, amint a munkáltatói jogkörgyakorló vezető által aláírt megszüntető okiratot is. A felperes által idézett **A.N.** tanúvallomása szintén nem bizonyítja, hogy az alperesnél gyakorlat lenne a szóbeli megszüntetés. Ő azt állította, hogy szóban közlik, pontosabban tájékoztatják a közalkalmazottat a próbaidő alatti megszüntetésről, de ez nem jelenti azt, hogy írásos okirat nem készül a munkáltatói intézkedésről. Ezt támasztja egyébként alá **H.I-né** tanúvallomása is, aki egyértelműen kijelentette, hogy a MÁK-hoz tartozó intézmény esetében szóbeli megszüntetéséről szó sem lehet, ilyen módon a KIRA rendszer nem is engedi a kiléptetést. Az a körülmény, hogy az alperes kijelentette április 30-i hatállyal a felperest az állományból azt bizonyítja, hogy a szabályszerű megszüntető okirat elkészült, a munkáltatói jogkör gyakorlójának aláírásával és azt feltételezték, hogy az okiratot a felperes átveszi. Az alperes előadta, hogy a felperes 2017. április 28-át követően munkát nem végzett, a munkaviszony megszűnése azért húzódott el, mert az együttműködési kötelezettségét megszegte, így alappal nem hivatkozhat a bérfizetés hiányára. A jogviszony időtartamára tekintettel a hátralévő időszakra a szabadságának megváltása megtörtént.

### **A másodfokú bíróság döntése és jogi indoka**

- [24] A felperes fellebbezése nem alapos.
- [25] Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a tényállást azonban hiányosan állapította meg, de az irányadó jogszabályok alkalmazásával érdemben jogszerű döntést hozott, amelyet a másodfokú bíróság a jogi indokolás részbeni megváltoztatásával a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyott.
- [26] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiakkal egészíti ki. Dr. **T.A.** a felperes közvetlen munkahelyi felettese volt, a felperessel a munkaviszony kapcsán lefolytatott megbeszélés 2017. április 25. napján zajlott le. Dr. **T.A.** - az elsőfokú ítéleti tényállásban rögzítettek felül -, ez alkalommal arról is tájékoztatta a felperest, hogy amennyiben nem szeretne dolgozni a következő három napban, akkor mentesíti e kötelezettsége alól. A felperes ezt követően elhagyta a munkahelyét és a továbbiakban munkát már nem végzett az alperesnél. Néhány napon

belül a felperes dr. **T.A-nak** sms-t küldött, gépjármű behajtáshoz kért segítséget, mivel el kívánta szállíttatni a bútorait. A munkavállaló a 2018. április 13-án kelt (13. számú) beadványában saját maga adta elő, hogy a bútorok elszállítását 2017. április 28-ra szervezte meg, és az aznap meg is történt. Arra vonatkozóan azonban nem merült el adat - de még a felperes sem hivatkozott rá -, hogy 2017. április 25-ét követően munkát végzett, vagy 2017. április 30-án megjelent a munkahelyén, és bárkivel tárgyalta a munkaviszonya megszüntetéséről.

[27] A közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (Kjt.) 21.§ (3) bekezdése szerint a próbaidő tartama alatt a közalkalmazotti jogviszonyt bármelyik fél azonnali hatállyal indokolás nélkül megszüntetheti. A perben a felperes arra hivatkozott, hogy a munkáltató szóban szüntette meg a jogviszonyát, ezért jogellenesen járt el. Az elsőfokú bíróság nem adta meg a felek részére a teljeskörű bizonyítási kioktatást, a másodfokú bíróság azonban a 2019. december 3. napján tartott tárgyaláson tájékoztatta a feleket arról, hogy a felperest terheli annak bizonyítása, hogy a jogviszonyát a munkáltató 2017. április 25-én szóban jogellenesen szüntette meg, az alperesnek pedig azt kell bizonyítania, hogy a jogviszonyt 2017. április végén, május elején nem számolta fel. A másodfokú bíróság arról is tájékoztatta a felperest, hogy az ő bizonyítási kötelezettségébe tartozik, hogy dr. **T.A.** közlése a jogviszony megszüntetésére irányult, továbbá az alperesnek azt kell bizonyítania, hogy mindazon körülmények, amikre a felperes a keresetében hivatkozik - a bútorok kipakoltatása, alperes felmentette a munkavégzési kötelezettség alól, a jogviszonyból való kijelentés - nem arra irányult, hogy a jogviszonyt április végével felszámolja, és az alperes valójában nem tekintette a jogviszonyt felszámoltnak április végével.

[28] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság azonban nem vizsgálta a 2017. április 25-én történteket abban a vonatkozásban, hogy a felperes ezt követően munkát már nem végzett. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával annak kapcsán, hogy dr. **T.A.** 2017. április 30-án szóban nem szüntette meg a felperes jogviszonyát. Ennek a lehetősége nem is állt fenn, mivel dr. **T.A.** és a felperes 2017. április 30-án nem is találkoztak, Dr. **T.A.** és a felperes 2017. április 25-én beszélgettek a jogviszony megszüntetéséről, majd ezt követően már csak sms-váltás történt köztük a bútorok elszállítását illetően. A felperes még a fellebbezésében is arra hivatkozott, hogy 2017. április 28-ára rendelte meg a bútorszállítási fuvart, tehát saját maga intézkedett a bútorainak elszállításáról, azaz tudomása volt arról, hogy a munkaviszonya meg fog szűnni

[29] A másodfokú bíróság mindezen túl nem fogadta el a felperes azon előadását, miszerint dr. **T.A.** szavahihetősége megkérdőjelezhető. Az a körülmény, hogy dr. **T.A.** évekkel később nem emlékezett teljesen pontosan vissza arra, hogy mi történt, nem jelenti azt, hogy a tanú nem a valóságnak megfelelően adta elő az eseményeket. A tanú azonban arról egyértelműen nyilatkozott, hogy ő szóban nem szüntette meg a felperes jogviszonyát. Figyelemmel arra, hogy a tanú és a felperes beszélgetésénél más személy nem volt jelen, ezért minden kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy milyen tartalmú beszélgetés zajlott le köztük. Azonban azok a tények, hogy a felperes 2017. április 25-ét követően nem jelent meg munkavégzésre, a bútorait elszállíttatta - nem a munkáltató szállíttatta el, hanem a felperes - azt támasztják alá, hogy a felperesnek tudomása volt arról, hogy a továbbiakban már nem kellett munkát végeznie. A másodfokú bíróság egyetértett az alperes fellebbezési ellenkérelmében megjelölt azon hivatkozással, miszerint az a körülmény, hogy a tanú, mint közvetlen munkahelyi felettes, a felperest mentesítette a munkavégzés alól a hátralévő munkanapokra, még nem jelenti azt, hogy a munkáltatói jogot ő gyakorolta. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az eseményekből azonban egyértelműen kiderül, hogy a tanú tájékoztatta a felperest arról, hogy a munkaviszonya meg fog szűnni. Ennek következtében a felperesnek az együttműködési kötelezettség körében meg kellett volna jelennie a Humánpolitikai Osztályon, hogy a szükséges iratokat átvegye, ő azonban eltávozott a munkahelyéről és pár napon belül elpakoltatta a

bútorait is. Az események láncolatából az következik, hogy a felperes tisztában volt azzal, hogy a munkaviszonya meg fog szűnni. Mind a felperes, mind a tanú úgy nyilatkozott, hogy az hangzott el közöttük, hogy nem fogják meghosszabbítani a felperes szerződését, de a felperes nem tudta bizonyítani, hogy dr. T.A. szóban megszüntette a munkaviszonyát.

- [30] A másodfokú bíróság álláspontja szerint dr. G.ZS. tanúvallomása életszerű abból a szempontból, hogy néhány év távlatából már nem emlékezett arra, hogy pontosan hány okiratot kellett aláírnia. Viszont ez nem jelenti azt, hogy nem dr. G.ZS., mint a munkáltatói jogkörgyakorlója döntött arról, hogy a felperes jogviszonya megszüntetésre kerül.
- [31] A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felperes fellebbezésében előadott nyilatkozata a munkáltatói gyakorlatról nem bírt jelentőséggel, a jelen perben nem releváns. A munkáltatónak ugyanis azt kellett bizonyítania, hogy a jogviszony megszüntetése kapcsán a jogszabályoknak megfelelően járt-e el.
- [32] Úgyszintén nem volt relevanciája a telefonbeszélgetésekkel kapcsolatos felperesi előadásnak sem. Az a körülmény, hogy az alperes nem tudta hitelt érdemlően bizonyítani, hogy valóban keresték-e a felperest telefonon, szintén nem volt vizsgálandó körülmény, mivel a felperes előadása szerint a jogviszony megszűnt 2017. április 30-án.
- [33] A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem megalapozott az a felperesi előadás, - melyet a fellebbezésében is fenntartott-, hogy a jogviszonyt a munkáltató 2017. április 30-án szóban szüntette meg. Ezen a napon ugyanis a felperes sem a munkáltatói jogkör gyakorlójával, sem dr. T.A-val nem beszélt a jogviszony megszüntetéséről. De még maga a felperes sem tett tényelőadást arra vonatkozóan, hogy 2017. április 30-án bárkivel beszélt a munkaviszonyáról, illetve erre vonatkozó bizonyítékot sem tárt a bíróság elé.
- [34] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján a 2017. április 30-án kelt jogviszonyt megszüntető munkáltatói irat nem került közlésre a felperessel. A lefolytatott bizonyítási eljárás során azonban egyértelműen kiderült az, hogy a felperes és dr. T.A. 2017. április 25-én beszéltek a jogviszonyok megszüntetéséről. Dr. T.A. mentesítette a felperest a további munkavégzés alól. A felperes ezt tudomásul vette, a munkavégzéssel felhagyott, és 2017. április 28-án a bútorait elszállíttatta. A munkavállaló a 2017. május 3-án kelt levelének megküldésig a munkáltatót nem is kereste a munka felvétele vagy a helyzet rendezése céljából. Ennek következtében a másodfokú bíróság megállapította, hogy a jogviszony 2017. április 25. napján, azaz a munkavállaló utolsó munkában töltött napján szűnt meg. A Kúria Mfv.I.10.837/2016. számú határozata próbaidő alatti azonnali hatályú megszüntetés tárgyában hozott határozatának indokolása szerint, amennyiben a munkáltató nem tudja ítéleti bizonyossággal megállapíthatóan igazolni, hogy a próbaidő alatti azonnali hatályú megszüntető iratot a munkavállaló részére kézbesítette, intézkedése hatálytalan. Abban az esetben azonban, ha bizonyítható, hogy a munkáltató szóbeli nyilatkozatát követően a munkavállaló felhagy a munkavégzéssel, a munkahelyén nem jelenik meg, az utolsó munkában töltött napon a felek ráutaló magatartásával a jogviszony megszűnik (Mt. 15.§, 24.§).
- [35] Figyelemmel arra, hogy a jogviszony megszűnt a felek között 2017. április 25-én, ennek következtében már nem volt relevanciája annak, hogy a munkáltató 2017. május 15. napján újabb jogviszonyt megszüntető okiratot állított ki. A másodfokú bíróság tehát a fentiek alapján a vonatkozásban változtatta az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását, miszerint azt állapította meg, a felperes jogviszonya 2017. április 25-én ráutaló magatartással megszűnt.
- [36] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában a munkáltatónál irányadó gyakorlatra vonatkozó indokolási részt mellőzi (7. oldal 2. bekezdés), figyelemmel arra, hogy erre vonatkozó kereseti kérelem nem volt, és a per elbírálása szempontjából nem is volt jelentősége.

- [37] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az a körülmény, hogy a munkáltató a jogviszony megszűnését 2017. április 28-án jelentette be Budapest Főváros Kormányhivatalához, nem igazolja a szóbeli megszüntetés tényét. A munkáltató csak egy adatlapot töltött ki, melyet megküldött a hivatalhoz, ez azonban nem bizonyíték arra vonatkozóan, hogy dr. T.A. 2017. április 30-án szóban megszüntette a felperes jogviszonyát.
- [38] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatott indokolással hagyta helyben.

### **Záró rész**

- [39] A Fővárosi Ítéltábla a felperest a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes perben felmerült másodfokú költségeinek megfizetésére, amelynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (5) bekezdése alapján állapította meg. A felperes munkavállalói költségkedvezményre jogosult, ezért a fellebbezési illetéket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.), a Pp. 358/B.§ és a jelen perben alkalmazandó a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13-14.§-a alapján az állam viseli.
- [40] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 233/A §-a zárja ki.

Budapest, 2020. május 21.

dr. Vajas Sándor s.k.  
a tanács elnöke

dr. Kovács Edit s.k.  
előadó bíró

dr. Mihalics Klaudia s.k.  
bíró